

Обичь.

Обичамъ азъ полето равно
Изпъстрено съ цвѣтя,
Обичамъ азъ съ орловитѣ крилѣ
Високо да летя.

Обичамъ азъ гората китна, —
Приятния ѝ хладъ,
Обичамъ славея азъ буденъ,
И бора вѣчно младъ.

Обичамъ извора кристаленъ,
И сини небосклонъ,
Обичамъ слънцето, звѣздитѣ,
И тѣхни златенъ тронъ.

Обичамъ и морето бурно,
И хладния усой,
И снѣжни връхъ на планинитѣ,
И горския покой.

Обичамъ азъ скалитѣ черни,
Що стигатъ небеса,
Обичамъ цвѣтенцата диви
Посипани съ роса . . .

Но татка си въ приклонна възраст
Отъ всичко най-обичамъ,
За неговата обичъ ази
Отъ всичко се отричамъ !

Люб. Бобевски.